

ЗА

Орган парткому, ректорату,
комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського ордена Трудового
Червоного Прапора
державного університету
ім. І. І. Мечникова

РІК ВИДАННЯ

XXXIX

№ 14 (1111)

16 КВІТНЯ

1973 р.

Ціна 2 коп.

**НАУКОВІ
КАДРИ**

ЛЕНІНСЬКИЙ ЗАЛІК ІДЕ ПЕРШИЙ ЕТАП

З метою подальшого розвитку трудової й суспільно-політичної активності молоді ЦК ВЛКСМ проводить Ленінський залік «Рішення XXIV з'їзду КПРС — в життя», Ленінський залік, як відомо з матеріалів, надрукованих в попередніх номерах нашої газети, проводиться в три етапи.

Зараз йде перший етап. Що ж пророблено комсомольськими організаціями факультетів та комітетом комсомолу університету на

першому етапі Ленінського заліку?

Зараз, напередодні 103-ї роковини від дня народження В. І. Леніна, майже на всіх факультетах проведено групові та курсові комсомольські збори на яких кожен комсомолець прийняв особистий план на тему «Вчитися комунізму». Проведено також колективне товариське обговорення планів. Для фіксації планових зобов'язань кожного студента на університетському ротапринті віддруковано п'ять тисяч спеціальних карток,

відповідно оформлених. Проведення групових та курсових комсомольських зборів контролювалося комісією університету по проведенню Ленінського заліку.

Підсумки першого етапу будуть підведені на засіданні комітету комсомолу у вересні 1973 року.

В. ПЛАВИЧ,

студент II курсу історичного факультету, член комісії по проведенню Ленінського заліку.

ЗУСТРІЧАЛИ ДРУЗІВ

Прибули студенти з Гомеля й Донецька.

На конференцію прибули гості з багатьох університетів країни. Звичайно, привезли доповіді.

Тетяна Бургело з Львівського університету прочитала про дослідження, яке робила в Західному Тянь-Шані. Екологія червоного бабака.

«Ідеологічна робота комуністів в селах Кубані в світлі рішень XXIV з'їзду» — так називалася доповідь Бориса Москаленка з історичного факультету Кубанського університету.

Студентка з Латвійського університету Е. Гертнер підготувала доповідь про сонячну радіацію. Дзінтра Патага аналізувала мову підручників з мови для молодших класів.

На фото: йде реєстрація гостей в комітеті комсомолу ОДУ.

Фото К. ЧЕЧКІНОЇ

ЗАКІНЧИЛАСЬ ХХІХ
СТУДЕНТСЬКА НАУКОВА
КОНФЕРЕНЦІЯ.
ВОНА СТАЛА СПРАВЖНІМ
СВЯТОМ НАУКИ
В УНІВЕРСИТЕТІ.

ВПЕВНЕНА ХОДА СТУДЕНТСЬКОЇ НАУКИ

Коли я йшов у ваз на урочисте відкриття конференції, мимоволі пригадав комсомольський актив, який був присвячений роботі наукового студентського товариства. Згадалися виступи юнаків, їх одностайне рішення підняти якісний рівень наукових робіт. Конференція повинна була дати відповідь на питання: як же виконали «науковці» університету своє рішення? Позаду місяці підготовки, організаційні проблеми, непогодження із збором матеріалів для друкованої програми. Треба відзначити, що, незважаючи на всі попередження наукової частини і ради НСТ, голови факультетських рад НСТ «тягнули», не подавали тематику доповідей буквально до останнього дня.

Попереду були три дні свята науки. Я вперше за останні тижні побачив усміхнене обличчя Василя Стратулата — голови університетської ради НСТ.

У своєму вступному слові ректор, член-кореспондент АН УРСР, професор О. В. Богатський зупи-

нився на деяких підсумках наукової роботи студентів ОДУ в минулому році. Він говорив про те, що товариство нараховує 2586 студентів. 368 студентів брали безпосередню участь у виконанні 96 господарних робіт. З господарної тематики студентами виконуються оригінальні наукові дослідження, які були відзначені нагородами. Так, наприклад, студентка біофаку Т. Резніченко була нагороджена дипломом III ступеня на республіканському конкурсі студентських робіт.

Студенти брали участь в шести конкурсах, до яких підготовлено 416 робіт. Бронзової медалі і диплому III ступеня за підсумками IV Всесоюзного конкурсу з суспільних наук удостоєний студент мехмату О. Кушніренко за роботу

(Закінчення на 2-й стор.)

21 КВІТНЯ— ВСЕСОЮЗНИЙ КОМУНІСТИЧНИЙ СУБОТНИК ВСІ НА СУБОТНИК!

ВСІ НА СУБОТНИК! Чудова традиція є у радянських людей: у квітні, напередодні дня народження В. І. Леніна, виходити на комуністичний суботник. Червоний комуністичний суботник став справжнім святом комуністичної праці. Великим починим назвав засновник Комуністичної партії і Радянської держави Володимир Ілліч Ленін цей прояв свідомості.

В цьому році трудящі СРСР теж готуються відзначити 103-ї роковини з дня народження вождя пролетаріату комуністичним суботником. В Одесі квітень оголошено місяцем благоустрою міста. У суботи та неділі трудящі міста-героя упорядковують території, прибирають, проводять велику роботу по озелененню. Вони прагнуть домогтися того, щоб рідне місто стало містом високої комуністичної культури, зразкової чистоти й порядку.

Як готуються до Всесоюзного суботника в університеті, яку участь бере студентство у місячнику благоустрою — про це розповідає заступник секретаря парткому В. Т. Матковський:

— В університеті розроблено графік підготовки до Всесоюзного комуністичного суботника й проведення суботників та неділень. На перший неділеньник наші студенти вийшли 1 квітня. Фізики добре попрацювали в науковій бібліотеці університету і БМУ-2.

7 квітня вони працювали на площі ім. 1905 року, а студенти факультету РГФ — у ботсаду. Працювали сумлінно, старанно. І в цей день відзначилися фізики.

На жаль, підірвали свій авторитет філологи. Вони не забезпечили достатню кількість студентів для роботи у ботанічному саду 8 квітня. Теж саме можна сказати про геологів, які працювали у спортивному таборі в Чорноморці, пансіонати «Курьяльник», БМУ-2. Математики ж в цей день, які працювали теж в пансіонати «Курьяльник», проявили організованість, сумлінність.

8 квітня на Приморські схили вийшли студенти хімічного та історичного факультетів. Особливо дружно, з піднесенням попрацювали історики.

Суботники та неділеньники тривають. І, звичайно, 21 квітня студентство нашого вузу дружно вийде на роботу, візьме участь у Всесоюзному комуністичному суботнику. Провести його організовано, попрацювати з піднесенням — справа честі університету. Можна сподіватися, що комсомольські організації факультетів, керівництво їх і самі студенти добре це розуміють.

Комуністичний суботник має стати для студентів, викладачів, співробітників університету справжнім святом труда й весни.

ФІЗИКИ НА НЕДІЛЬНИКУ

Сонячний ранок першого квітня. У студентів четвертого фізичного — неділеньник. Десятки дівчат і юнаків ранком прийшли в приміщення наукової бібліотеки.

Студенти з жартами й веселим, завзятим сміхом зайнялись прибиранням будівельного сміття, мили зали й аудиторії, чистили каталожні шафи, столи, стелажі.

Юнаки з честю справились з поставленим перед ними завданням — вони допомогли будівельникам і співробітникам наукової й студентської бібліотек.

Хочеться відзначити найбільш активну роботу студентів Д. Антоненка й В. Линкевича.

І. МОСКАЛЕНКО,
працівник наукової бібліотеки.

Студентка четвертого курсу біологічного факультету Олімпіада Демчинська. Вона одержала перший науковий ступінь — посвідчення відмінника наукового студентського товариства.

— За кольором це посвідчення нагадує диплом кандидата наук, — сказав О. В. Богатський. — Це неабиякий аванс нашої майбутньої зміни.

Фото К. ЧЕЧКІНОЇ

ВПЕВНЕНА ХОДА СТУДЕНТСЬКОЇ НАУКИ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

«Інтуїтивістська філософія та інтуїтивістська математика» (науковий керівник — доцент В. І. Богданович). Грамотою ЦК ВЛКСМ і МВССО СРСР нагороджений студент істфаку Г. Заславський за роботу «Старообрядний розкол в православ'ї та його соціальна сутність» (науковий керівник — доцент А. В. Веселаго і доцент А. М. Шабанова). Тридцять сім студентів нагороджені дипломами і грамотами МВССО УРСР і ЦК ВЛКСМ за підсумками республіканського етапу цього конкурсу.

В минулому році було проведено дві конференції: XXVIII звітна й ювілейна, присвячена 50-річчю утворення Союзу Радянських Со-

ціалістичних Республік, на яких було заслухано 463 доповіді.

На закінчення ректор сказав, що участь студентів в науковій роботі сприяє вихованню висококваліфікованих кадрів для країни, збільшенню наукового потенціалу університету.

Присутні тепло зустріли вітання ректора ОДУ гостям конференції й побажання успіхів в науковій роботі.

Учасники конференції обговорили три доповіді, які були висунені на пленарне засідання конференції. Особливий інтерес викликала доповідь, підготовлена групою студентів біофаку — В. Лобковим, І. Шепловим, О. Пересацько, О. Тілле й М. Рубцовою — «Науково-технічна революція та охорона природи».

На другий день конференція проходила в учбових корпусах. Студенти всіх дев'яти факультетів взяли в ній участь. Інтерес до конференції був великим.

Загальна кількість доповідей порівняно з минулими конференціями набагато зменшилась, однак вже зараз можна сказати, що якість зросла. Слабких доповідей не було. І це велике досягнення університетської науки. Немає сумніву, що НСТ на вірному шляху. І своєю звітною конференцією науковці гідно відповіли на залик ректорату, парткому й комітету комсомолу підняти науково-студентську роботу на новий якісний ступінь.

О. ТОЛСТИХ,
студент III курсу філфаку.

і актуальність питань, піднятих студентами в доповідях.

Також було відмічено високий рівень дослідницької роботи, глибина аналізу питань історичного розвитку, ідейність, партійність у боротьбі проти буржуазної ідеології.

Завдяки промисловій активності студентів, інтересу, викликаному до тематики доповідей, конференція пройшла організовано й активно.

В. КОВАЛЬЧУК,
С. КУЧЕРЕНКО,
студенти III курсу істфаку.

ВСЕКЦІЇ

Засідання секції історичних наук проходило 6 і 7 квітня на нашому факультеті. Першою виступила студентка III курсу Л. Ілюшіна. Цікаві доповіді були у студентів: В. Ковальчука, Е. Єжової, В. Посадова, І. Знашевої, В. Єлісеєва й багатьох інших.

Треба відмітити, що на конференцію представлено велику кількість доповідей на різноманітну тематику. Це говорить про велику

активність студентів у науково-дослідній роботі.

З великою теплотою й повагою приймали ми наших гостей — Л. Чебан із Кишинівського, А. Трейне із Латвійського, Г. Хундадзе із Тбіліського, Б. Москальова із Краснодарського держуніверситетів.

Дуже активну участь в обговоренні доповідей взяли як викладачі, так і студенти. У виступах вказувалось на важливе значення

ГОВОРЯТЬ ГОСТІ ГОДИМА ДЯКУЄМО УЧАСНИКІВ

формальності ще є в роботі НСТ нашого університету.

Такі наукові конференції, на яких присутні студенти різних університетів нашої великої Батьківщини, дуже сприяють розвитку наукового співробітництва різних народів нашої чудової країни.

Від усього серця дякуємо студентам Одеського університету та керівникам за теплий прийом і дружбу. Ми будемо дуже раді зустрітись з вами на наших конференціях.

А. ТРЕЙНЕ,
студентка ЛДУ.

м. Рига.

Нам — п'ятьом студентам Латвійського державного університету ім. П. І. Стучки — випало на долю побувати в Одеському державному університеті ім. І. І. Мечникова на XXIX науковій студентській конференції.

Які враження? По перше — студентська наукова робота поставлена на дуже високому рівні. Студенти активно і з великим інтересом дискутують й обговорюють прочитані доповіді і дуже об'єктивно оцінюють їх. Ця активність й інтелектуальність нас приємно здивувала, і ми з жalem подумали про те, скільки

ТАК НЕ ХОЧЕТЬСЯ ПОКИДАТИ ОДЕСУ...

Мене охопило незвичайне хвилювання, коли я дізналась про те, що маю їхати на студентську конференцію в Одесу. Хвилювало все. Місто, про яке стільки читано-перечитано, люди, про яких стільки чувано, власні уяви і мрії, яким було суджено здійснитися. Перед від'їздом перегортаю Куріна, Бабеля, Паустовського, Ільфа і Петрова. Судорожно пригадуються імена, дати, назви: Пушкін, Оперний театр, Дерибасівська, катакомби, Михайло Воляний...

І ось зараз, коли пройшов час мого перебування в Одесі і коли мені так не хочеться від'їжджати, я хочу ще раз сказати про відому усьому світу теплоту й гостинність одеситів.

Особливо ж теплі слова мені

хочеться адресувати організаторам зустрічі студентів із інших міст — комітетові комсомолу ОДУ. Скільки праці, скільки уваги й турботи вклали юнаки з комітету і ради НСТ в ці короткі три дні для того, щоб ознайомити тих, хто приїхав із різних університетів країни, з визначними місцями вашого міста, щоб заповнити якомога повніше наше дозволля, щоб подарувати зачаровані одеські посмішки.

Відвідування Оперного театру, прогулянка по Приморському бульварі, екскурсія в катакомби, вечір на біологічному факультеті, прощальний вечір дружби — все це було організовано для нас, і ми вдячні друзям.

Г. ЧУМАК,
студентка Донецького університету.

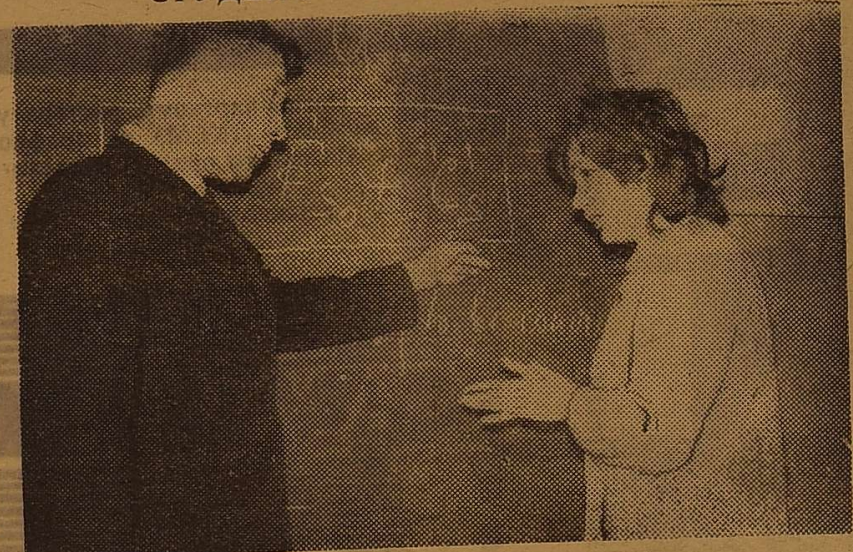
Олімпіада ДЕМЧИНСЬКА, студентка IV курсу біофаку, відмінниця наукової студентської роботи:

— Від конференції я чекала перш за все можливості познайомитися з роботами студентів інших вузів, а їх прийшло до нас на біофак шість. Хотілось порівняти рівень студентських робіт наших студентів і гостей, дізнатись, які проблеми цікавлять наших колег. Треба сказати, що рівень робіт виявився досить високим, а деякі доповіді заслуговують похвальних оцінок. Так, наприклад, особисто на мене велике враження справило повідомлення студентки Казанського університету Ірини Кашанової — «Исследование боковых ответвлений нервных стволов кошачьего чепня».

Сільвія ШМУГАЙС і Дзентра ПАТАКА, студенти Латвійського університету:

— Ми вперше у вашому чудовому місті, а тому перше яскраве враження — це Одеса. Організатори конференції потурбувались, щоб ми змогли побачити максимум того, що взагалі можна побачити за три дні. Ми побували у чарівному Оперному театрі на «Лебединому озері», в катакомбах, відвідали пушкінські місця. Одеса справила на нас велике враження.

Друге сильне враження — конференція. Вона була прекрасно організована, пройшла в дуже діловій, «чисто науковій» обстановці, і ми раді, що нам пощастило вступити на ній.

Студентка IV курсу англійського відділення факультету РГФ Ольга Лапіна пише курсову роботу на кафедрі англійської філології. Її науковий керівник — доктор філологічних наук А. К. Корсаков.

— Тема студентки зовсім не досліджена і вельми актуальна, — каже Андрій Костянтинівич. — В роботі вона з успіхом використовує уривки з творів Уескера, Сіллітоу, Селінджера, сучасні англійські та американські п'єси, газети.

На пленарному засіданні XXIX звітної наукової студентської конференції ректор вручив їй посвідчення «Відмінник НСТ».

«Вплив прямокутного прискорення на всмоктування та біопотенціали кори мозку» — так називалася наукова доповідь студента-біолога з Танзанії Хатіба Мзее Раджаба. Мзее прочитав її на засіданні секції біологічних наук, відповів на численні запитання слухачів.

На секції педагогіки виступила студентка VI курсу мехмату (заочний відділ) Ольга Гузева. Використання контролюючих машин на уроках математики — ось тема її дослідження. Студентка працює вчителькою математики в середній школі, не раз приводила до університетських аудиторій програмованого навчання своїх п'ятикласників.

Майбутньому слідчому треба добре знати зброю. Ось чому Ольгу Єзову часто зустрінеш в кабінеті криміналістики. Вона теж може показати вам своє посвідчення відмінника наукової студентської роботи.

Фото К. ЧЕЧКІНОЇ.

ПРИЙОМ ГОСТЕЙ РЕКТОРОМ

7-го квітня гостей конференції прийняв ректор ОДУ, член-кореспондент АН УРСР, професор О. В. Богатський. Під час прийому ректор розповів студентам-делегатам XXIX наукової студентської конференції про історію нашого університету, про подальші шляхи розвитку вузу, удосконалення учбового процесу, розвитку наукової думки.

Делегати конференції дякували за гарячий прийом, наданий їм в Одесі.

КОНФЕРЕНЦІЯ У ЦИФРАХ

● У 1972 році наукове студентське товариство Одеського університету об'єднало у своїх лавах 2586 чоловік, це складає 61 процент у порівнянні з 47 процентами у 1970 році і 57 процентами у 1971 році.

● 368 науковців брали участь у безпосередньому виконанні 96 госпдоговірних робіт.

● Студенти університету взяли участь у 6 конкурсах, до яких було виконано 416 наукових робіт.

● У 1972 році в університеті було проведено 2 наукові конференції, на яких були заслухані та обговорені 463 доповіді.

● Усього медалями, дипломами, преміями та грамотами було нагороджено 220 студентів ОДУ.

● У 1972 році студентами було надруковано 49 робіт (11 самостійно та 38 у співавторстві із професорсько-викладацьким складом).

ЗАДЛЯ ЗАВТРАШНЬОГО

Всі знають, які труднощі постають перед університетом у зв'язку з будівництвом нового корпусу. Одна з них — нестача будконструкцій. Щоб прискорити будівництво, відправлено групу комсомольців університету на завод залізобетонних виробів, який випускає будматеріали. Отож, тимчасово, на два місяці, студенти відірвали від занять, від факультету. Вони жартома назвали свою нову роботу «залізобетонним факультетом». І в цьому є зміст. Адже в роботі теж вчать. Вчаться берегти час, бо кожна прогаяна хвилинка — то вже відсутність од-

ного каменя в підвалі будівлі нового корпусу. Робота примушує бути економним — крім неї студентам ще треба вчитися, складати сесію в строк.

Шодня, о 6-й годині ранку розпочинається черговий трудовий день. А ввечері, після робочого дня, повернувшись додому, з надією дивляться хлопці на будівлю корпусу: чи не підросла? І радіє кожен, коли помітить зміни, хоч і незначні.

На заводі студенти працюють нарівні з усіма, легкої роботи не шукають, бо кожен розуміє важливість розпочатої справи. О. Бо-

гучкий за день перекидає не один кілограм бетону, а проте при цьому лише посміхається. В. Мороз із В. Бехтером готують арматуру-кістяк будконструкцій. Працюють на совість, бо може саме виготовлені ними каркаси будуть тримати дах майбутньої будівлі гуманітарного корпусу.

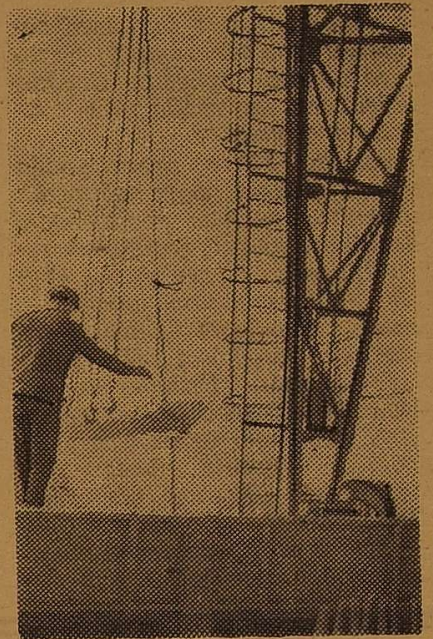
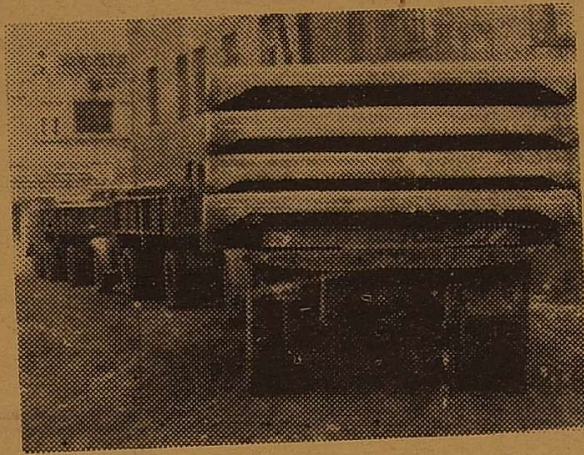
А студенти з факультету РГФ працюють просто по-стахановськи, перекиваючи всі норми. Через те й керівництво не скупиться на похвали на їх адресу.

Загалом про роботу студентів можна сказати: вони виправдовують довіря університету. Пра-

цюють злаго джено, можна не перебільшувати сказати, навіть, з натхненням. Задля завтрашнього університету.

В. БОРЕЦЬКИЙ.
Фото В. МОРОЗА.

Ці панелі підуть на будівництво нового учбового корпусу нашого університету. А от як працюють студенти на виготовленні залізобетонних виробів.

ОГЛЯД-КОНКУРС КУЛЬТУРНО-МАСОВОЇ РОБОТИ

МЕЛОДІЇ ЩАСТЯ Й ВЕСНИ

Забиті всі проходи, вхід до залу, немає жодного вільного стільця. В цей день виступали найбільш вірогідні претенденти на перші місця огляду-філологічного та біологічного факультетів. Філологи стоять гуртом на сцені, обговорюють концертну програму, приймають поздоровлення — вони тільки що закінчили свій виступ.

А через кілька хвилин прийде черга звітувати біологам. А поки що в залі панують прогнози про призві місія, суперечки, чується позаду: «А от наші біологи!...», а самі пристрасні болітники розгортають лозунг «За нас природу!». Біля сцени на стіні висить ще один з одвертим бажанням: «Ми не можемо чекати милості від журі, взяти призове місце — наша мета!».

Та ось суперечки потроху вгаваються, гасне світло, і чується дзвінкий дівочий голос:

Простите за дерзость,
Що я зтої теми касаюсь,
Простите за трусость,
Що я її раніше не трогаю.

Ще вже розпочали свій виступ біологи прологом «Для чого живеш?». На сцені спалахує екран, міняються кадри з видами міст, тихо лунає пісня «А люди ідуть по світу...», в цілковиту тишу залу настирливо вривалось «Людино, для чого живеш? Який слід залишиш на землі?». Ці слова примушували замислитись. І не один, мабуть, з глядачів, думав про смисл власного життя. Та ось на сцену виходять дівчата в українських костюмах, з віночками в руках. Плавню, лірично, майстерно виконують народний танець «Дівочі гадання».

«Викладач: Здрастуйте. Беріть квиток.

Студент: Дякую, професоре. Я приніс свій» — так розпочинає свій виступ театр мініатюр біофаку програмою «Студенти — веселий і дивний народ». І треба сказати, виступили добре. Старий трикутник: студент-екзамен-професор, та були тут і дотепний гумор, студентський артистизм, і веселий оптимізм, який ніколи не залишає студента. Не вчував сміх у залі, і в нагороду чулись дружні оплески, вигуки «Молодці!».

До речі, потрібно було б згадати і про технічну сторону виступу біологів. Здавалось, що можна зробити одним прожектором? Але в біологів був чудовий світловий ефект, цей же прожектор добре послужив їм. І коли в цілковитій темряві залу на сцену повільно випливали дівчата у високих кокошниках, довгих розшитих платтях, коли це все було осяяне синім світлом — зал завмер. Щось відчувалося в цьому казковому, фантастичному.

...А дівчата танцювали. Граціозно, плавню виконували ліричний танець «Підмосковні вечори». Ось заключна частина танцю, останнє коло, уклін. Зал вражений мовчав хвилиною, а потім вибухнув оплесками.

Навряд чи можна розповісти детально про концерт біологів на цих скупих колонках газети. Взагалі, біологи своїм виступом порадували нас. Зал щедро дарував оплески і в'єтнамським студентам, які танцювали в'єтнамський народний танець «Лотос», і пісні «Перелітні птахи», яку виконували студенти з Монголії. Непогано прозвучали пісні «Чарівна скрипка», білоруська народна пісня вокального ансамблю біологічного факультету.

Закінчився концерт виступом танцювального колективу, який виконав жартівливий танок «По-столи». Якщо згадати прислів'я: «Кінець — справі вінець», то це було справді так: танок був виконаний блискуче. Тут відчувалась і майстерність, і жартівливість, і дівоче лукавство. Глядачі щедро аплодували і ще довго не хотіли відпускати студентів. Та часові рамки огляду невмолими, тому лунало лише щире «Молодці!». А його в цей вечір можна було почути багато разів, і лунало це слово не лише з уст біологів-глядачів. Біологи таки справді добре попрацювали. Відчувалась робота серйозна, тривала.

...Та ось світло наповнює зал, глядачі розходяться помалу, а біологи оточують колом художнього керівника.

Очі сяють задоволенням, грають усмішки на обличчях, а дехто смі-

ється запально, згадуючи про недоліки, без яких, звичайно, не обійшлося.

Щойно закінчили піснею «Если бы парни всей земли» свій виступ хіміки, студенти зійшли в зал, оточили глядачів, дружно линула мелодія, чулось кругом щире: «Молодці!». В перші хвилини після виступу і мені здавалось, що хіміки виступили добре. Але прикраси після виступу притихли, був час для роздуму, і я прийшла до іншого висновку.

Просто в перші хвилини справи браження організаційна сторона виступу (а вона була непоганою). Відчувалося, що була не одна репетиція, серйозна робота над програмою, яку почали хіміки готувати ще з жовтня минулого року. Був чудовий задум — свій виступ хіміки присвятили історії Ленінського комсомолу і побудували його в стилі літературно-музичної композиції, де ми могли бачити всі жанри самодіяльного мистецтва. Але хороший задум не знайшов відповідного втілення.

...Лунає: «1905 рік!» На кадрах діяфільму — ілюстрації до Горьківського «Буревісника» — із сцени лунає: «Бура! Скоро гряне буря», гурт студентів на сцені, співають: «Ві жертвою пали в боротьбі рокової».

Та ось оголошують вже 1917 рік. На кадрах діяфільму глядачі бачать образ Леніна, звучать уривки з «Лівого маршу» В. Маяковського, лунає пісня «Это есть наш последний и решительный бой», а пізніше чується «Дан приказ: «Там вдали, за рекой». На зміну сумовитим мелодіям пісень приходять запальний танок дівчат, весела пісня «Как родная меня мать провожала».

Етап за етапом в житті країни. Розвивається монтаж-композиція до наших днів. І от вже звучать вірші про перший супутник, Братську, Іркутську ГЕС, лунають знайомі слова В. В. Маяковського «Пою мое Отечество, республику мою», два хлопчики виконують «Сонячний круг». Чеські, в'єтнамські студенти танцюють

свої народні танці, звучить наприкінці «Если бы парни всей земли...».

Ось як виглядала програма виступу хімічного факультету.

Однак, на жаль, виконавський рівень не відповідав цьому чудовому задуму. Так. Адже ці всі пісні ми дуже любимо і співали в шкільних хорах, біля піонерського вогнища, ці пісні кожний з нас знає напам'ять ще з дитинства. Знайомий нам добре і В. В. Маяковський, і «Буревісник» Горького запам'ятався нам теж. І, нарешті, багато хто з нас ставили такі композиції в своїх школах. Що ж змінилось? В університеті більш високі вимоги, класика має звучати якісно по-новому, відповідно університетському рівню. І знов спадає на думку, що виконавський рівень не сягнув того задуму, втілення якого мало служити якомога краще справі виховання студентства у дусі вірності комуністичним ідеалам, патріотизму, інтернаціоналізму.

Звичайно, кожне діло не без добра. Є це «добро» і в хіміків. Ми вже згадували про організаційну сторону виступу, та й світло хіміки непогано використали, відчувався артистизм, те, що хіміки можуть добре виступити, показувати набагато кращу програму, та й не забули ми ще виступу їх в минулому році.

Але знов виникають питання. А де ж колективи, якими ми б похвалитися факультет, як, наприклад, історики, філологи, біологи... Їх немає. То що ж, півроку на факультеті готували тільки композиції? А з якими номерами хіміки могли б поїхати до шефів, виступити на факультетському вечорі?

Т. МАРКОВА.

«ЗНК» на огляді-конкурсі.

Фото Л. НЕРЯНОВОЇ та В. ШИШИНА.

ДНІ ФАКУЛЬТЕТІВ

ГЕОФАК

Чудового весняного ранку всі ми з піднесеним настроєм поспішали в університет. Переступивши поріг, відразу потрапили в захоплюючий світ мінералів, побачили колекцію, зібрану студентами та викладачами факультету.

Аж ось фотовиставка. Перед нами засніжені вершини Карпат і Уралу, захоплюючий простір українських степів і ніжні білоруські берізки.

Цікава праця геолога та географа. Всюди побували наші мандрівники. І в кожному колоску, в кожній краплині ранкової роси побачили незвичайну красу — красу нашої Батьківщини. Такою була головна тема фотовиставки.

А потім відбулась урочиста лінійка, конкурс курсових емблем, в якому студентам I курсу географів дісталось I місце, II і III місця відповідно поділили студенти IV й V курсів.

Закінчився День факультету конкурсом курсової пісні. Перше місце в цьому конкурсі зайняли географи III курсу, а друге — геологи II курсу.

На вечір прийшли привітати студентів геолого-географічного факультету з їх святом студенти механіко-математичного та біологічного факультетів.

Н. ТРОФІМОВА,
студентка I курсу геолого-географічного факультету.

ФІЗФАК

Весело й цікаво пройшов День фізика. У програмі поруч з іншими цікавими заходами в цей день була зустріч традиційних суперників у КВВ — команди викладачів та студентів. Хто переміг? Це, мабуть, не так важливо, бо у виграші були всі. Добрий настрій, веселощі, весняний сміх панували на фізфаці.

Фото
В. ДРАГОМИРЕЦЬКОГО.

„ХОЧУ ТЕЖ НАВЧИТИСЯ“...

Мелодія линула з актового залу, велике пожвавлення у вестибюлі головного корпусу. Студенти зібралися на традиційне свято — День фізика.

З нагоди свята організували виставку знімків фотолюбительів. Різноманітні жанри фотознімків. Та найбільше місце посідають теми: «Природа і людина», «Турристські будні», «Відпочинок».

Велике враження справляють фотознімки студента II курсу Сергія Єфімова. (Нагадаємо, що він — постійний кореспондент нашої газети). Особливо захоплюють — «Прибой», «Берег», «Закат» та «Гористичні братці», «Братці, налетай», «Привидення». У роботах Сергія — любов до прекрасного, прагнення відобразити світ в усій його

складності. А як привабливості фото С. Богача «И был бы не скучен путь», М. Виноградова — «Если друг оказался вдруг», І. Зенцева «Случай, когда бьют, но не плачут», Д. Василевського «Замок на берегу», «Впереді день» та ін. Їх не перелічити.

Багато цікавого занотовано в зошит відгуків. Виставку відвідали не тільки студенти нашого університету, а й сусіди — ОТХП, гості.

А от побажання, висловлені фотолюбителям. Відвідувачі оцінюють виставку: «Молодці, юнаки! Перша чарка — не колом», — такий підпис залишив хтось із глядачів.

І справді, виставка цікава й

захоплююча. А ось хтось підкажує:

«Спасибі, друзі. Все, що зображено, прекрасно. Але бажано, щоб такі виставки організовувались не тільки в День фізика...»

Йдуть фізики з фотоапаратами... Ніщо цікаве не пройде повз їхні об'єктиви. Заразлива ця захопленість.

Про це свідчить відгук студентки мехмату: «Хочу теж навчитися фотографувати...», — вона підписалася: Наташа Д.

Ну, що ж, чекаємо твоїх знімків, Наташо, на наступній виставці. Нехай у твоїх знімках відобразиться гомінливе студентське життя: успіхи й невдачі, радощі й сум.

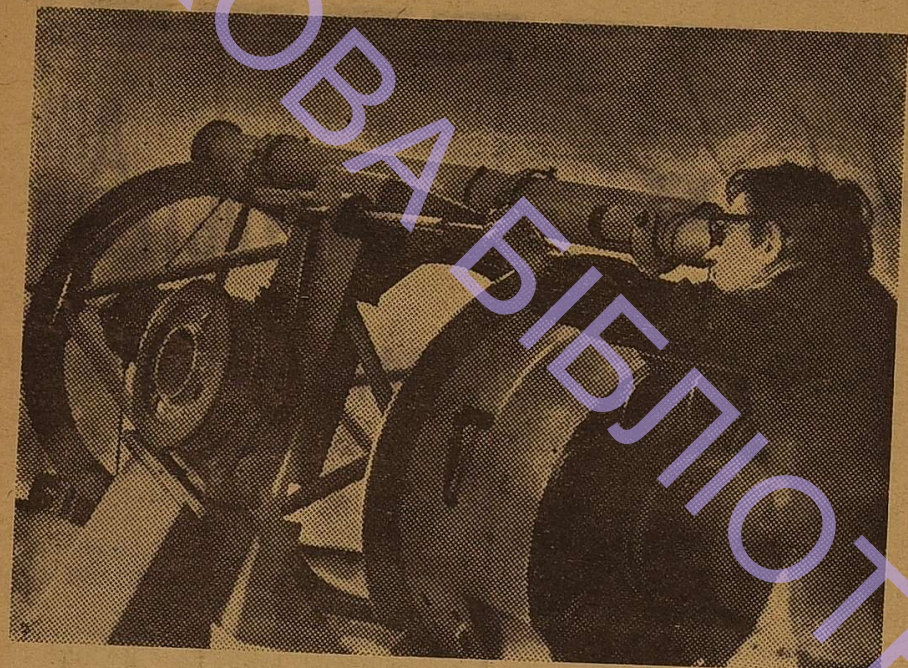
Л. РЯБУХА.

«Труд, талант, доблесть» — нова книга про М. М. Тухачевського

В книзі з цією влучною назвою, яка вийшла в серії «Герої Радянської Батьківщини» (А. С. Попов. Труд, талант, доблесть. М., Політиздат, 1972, 112 с.), читач, знайомий з літературою про прославленого воєначальника, знайде нові матеріали про його життя, «новачок» отримає в руки короткий життєопис, і всі ми, читачі, — цікавий і переконливий аналіз установлення яскравої особистості, чие «життя почалося з Жовтневої революції», за словами героя книги.

Зрозумілий невичерпний інтерес молоді до героїв свого часу. В названій книзі А. С. Попова, написаної, безперечно, з комуністичною переконливістю, молодий читач знайде у фактах життя Тухачевського, історії громадянської війни, мирних років воєнного будівництва і підготовки до боротьби за Батьківщину і революцію, багато корисного для розуміння суті і специфіки радянського героїзму.

О. КІРСАНОВ.

Тільки-но з'явиться ясне небо, астрономи продовжують спостереження зірок, проводять найважливіші дослідження Всесвіту. В цьому їм допомагає сучасне обладнання.

Фото В. ЯСИНСЬКОГО.

ТВОРИ ГЕНРІХА ГЕЙНЕ

Переді мною перший том 4-томника вибраних творів видатного німецького поета, який зокрема, склали безсмертний цикл «Книга пісень» та «Ліричне інтермеццо», «Північне море», «Романи», «Різні поезії останніх років» тощо.

В чотири томному виданні, що виходить у видавництві «Дніпро», представлено кращі зразки поезії і прози всіх періодів творчості Гейне.

Цікаво, що одним з перших пам'ятників, поставлених у Петрограді за Декретом В. І. Леніна про

монументальну пропаганду, став пам'ятник саме Генріхові Гейне. У листопадовий день 1918 року біля будинку університету з боку Менделєєвської лінії було відкрито цей гіпсовий бюст роботи скульптора В. Синайського. На відкритті його виголосив промову перший нарком освіти А. В. Луначарський. Про це я дізнався із вступної статті про життєвий і творчий шлях Генріха Гейне, яку написав Олександр Дейч.

В першому томі творів Генріха Гейне представлені переклади Ле-

сі Українки та кращих радянських поетів і перекладачів: М. Рильського, А. Малишка, П. Тичини та В. Сосюри, М. Бажана, І. Л. Первомайського, Д. Павличка і В. Коротича, М. Терещенка, І. Муратова, В. Швеця, О. Новицького, С. Голованівського, Н. Забіли, М. Лукаша, Б. Тена та багатьох інших.

Передплату на твори Генріха Гейне приймає книжковий магазин «Передплатні видання».

А. ЯНІ, інспектор Облкниготоргу.

КУТОЧОК ГУМОРУ

У мене з минулого року виявився «хвіст» з фізкультури. Прийшов я до Івана Івановича, нашого улюбленого викладача. Він як побачив мене, так і засумував.

— А я думаю, вас ще минулого року виключили.

— Ось хочу скласти залік, — відповідаю я. — А то мені стипендію не виплачують.

— У вас лижі не складено?

— Лижі.

— Ну і як же бути? Снігу-то немає.

— Не знаю, — кажу. — Можу ще щось скласти замість лиж. Сила є. Що накажете, то й складу.

— Ні! — говорить Іван Іванович. — Крім лиж, нічого не прийму. Сказав як відрубав. Став я тоді щодня ходити на стадіон. Візьму, думаю, терпінням. Прийду, стану в кутку і стою.

Через тиждень звикли. Хто запалити дасть, а хто й яблуком пригостить.

Ось і сиджу я одного разу на розкладушці під турником, п'ю кефір. Підходить Іван Іванович.

— Ваші штучки, — говорить, — на мене не діють. Але пробіжіть п'ять кілометрів — і, так і бути, поставлю залік.

Перемога, думаю. Побіг по ко-

лу. Коло біжу, друге, третє без зупинки, а потім заморився і зупинився. Далось занаки напруження останнього тижня. Раніше я шість кіл пробігав. Вони в нас по 20 метрів.

— Ну ось, — кажу, — пробіг.

— Ще біжіть, — наказує Іван Іванович.

— Не можу, — відповідаю, — хочу, але не можу. Вмру.

Прибиральниця тітка Настя тут же не своїм голосом:

— Постав залік хворому, — кричить, — не губи душу!

І всі спортсмени заворушилися... Іван Іванович знітився і поста-

вив залік.

Вийшов я на вулицю. Сонце поосінньому світить. А я вже на четвертому курсі.

У мене свій метод. Фізику ось тільки важко складати. Фізики і креслярі найпертіший і найрозумніший народ. Ніяких емоцій. Торік на іспиті з фізики я сидів проти викладача години чотири. Потім обоє ми заснули. Проснулись — вже ранок. Пішли в буфет, поїли. Поставив він мені оцінку тільки на третій день.

Дуже вперті. Але і я не ликом шитий. Тепер недовго. Довчусь.

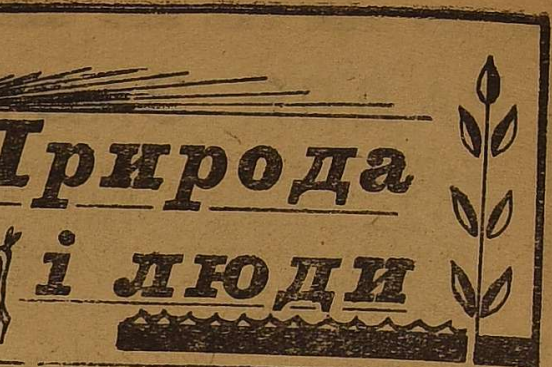
А. АФАНАСЬЄВ.

1. Користуйся дешевою енергією сонця.

2. Нема вудлища — не біда.

Малюнки студента I курсу геофаку О. Левашова.

НЕРОЗКРИТІ ТАЄМНИЦІ

Це сталося скоро після закінчення другої світової війни, в 1946 році. Англійські солдати, які несли патрульну службу в Аварії, одного разу побачили в пустелі маленьке стадо газелей, а серед них хлопчика. Передбачення, що що він пасе скот, викликало сумнів, бо це були не домашні тварини — патруль знаходився в місцях зовсім диких, віддалених від населених пунктів на багато десятків кілометрів.

Вражені солдати спрямували джип, спеціально пристосований для тривалих переїздів по пустелі, до дивної групи. При наближенні автомашини все стадо на чолі з «пастушком» кинулось тікати. Джип розвинув швидкість до 70—80 кілометрів на годину. На подив солдат, хлопчик біг, як вихор, не відстаючи від четвероногих красунь пустелі.

Рятуючись від переслідування, стадо кидалось зі сторони в сторону, робило різкі повороти. Солдати змучились, обличчя їх вкрились потом і порохом. І тільки після півтори години немислимого гоніння хлопчик, загнаний майже на смерть, впав у пісок. Англійці оточили його і стали з цікавістю розглядати. Газелі, розбігшись в різні сторони, теж зупинились і здалека спостерігали за своїм «братом».

На Мохаммеда, так назвали хлопчика англійці, не було ніякого одягу. Підшова його ніг покривалась коркою, настільки твердою і товстою, що нагадували копита. Завдяки цьому він міг би легко побороти навіть кам'яністі простори пустелі. Мохаммеда зв'язали і привезли до штабу. Він не говорив і не розумів того, що йому говорили. Хлопчик їв тільки фініки, коріння рослин і різні трави — тобто те, що газелі. Він з задоволенням пив молоко з соски, надітої на пляшечку.

Англійське військове командування зацікавилось хлопчиком-газелю. Вирішено було прилучити його до цивілізації, а потім підготувати до участі в Олімпійських іграх, де він, без сумніву, побив би всі світові рекорди з бігу. Однак цим сподіванням не суди-

лося здійснитися. Страх перед людьми і сумування за вільним життям пустелі зробили свою справу. Мохаммед не прожив у неволі і місяця. Разом зі смертю хлопчика-газелі пішла в могилу і таємниця про його походження.

До цього часу багато говорилось про дітей, які жили серед вовків. В Індії і зараз ледве не в кожному селищі вам розкажуть історію про хлопчиків і дівчаток, «вихованих» вовками. Ці легенди надихнули Кіплінга, який написав свої відомі оповідання про Мауглі. Але це, так би мовити, справи давно минулі. До того ж, письменник створив свій твір, базуючись не на фактах і документах, а на одних легендах.

А ось дійсність наших днів. Як повідомляв мексиканський журнал «Суесос», 20 квітня 1967 року в госпіталі Бальрампура в місті Лакнау (Індія) у віці 21 року помер юнак по імені Раму. Після його смерті в госпіталі була проведена прес-конференція, на якій були присутні журналісти, лікарі, біологи й антропологи. Ім'я юнака обійшло майже всі газети світу. Чим же Раму привернув до себе таку пристрасну увагу?

Історія його справді незвичайна. П'ятнадцять років тому, коли йому було всього сім років, хлопчика знайшли в очеретній корзині на одній з залізничних станцій. Він заводив, гарчав, дуже швидко пересувався рачки і пив воду хлебчучи. Тіло підкидька було вкрите численними шрамами від вовчих укусів. Хлопчика назвали Раму — на честь молодого актора, що грав головну роль в кінофільмі, знятому за оповіданнями Кіплінга про Мауглі.

Намагання повернути Раму в людське середовище увінчалися дуже скромними успіхами. Раму не розумів жодного слова, їв тільки сире м'ясо, а воду пив з чашки, що стояла на підлозі. Вдалось лише привчити його носити сорочку. Єдиним проявом «людських» почуттів була радість хлопчика при появі медсестри.

В 1952 році на одному з островів на півдні Японії місцеві жителі виявили двох дівчаток — п'ятнадцяти і сімнадцяти років, які жили зі зграєю мавп. Вдалось встановити походження «японських тарзанок», як їх назвали. Батько дівчаток, селянин, вмр, коли їм було п'ять і сім років. Дітей під своє заступництво і захист взяла зграя мавп. Як і їх сестри» по зграї, «тарзаночки» могли миттю викарабкатись на верхів'я дерев, ловко скакали з гілки на гілку, жилились дикими плодами, корінням і комахами. Спілкуючи їх вдалось з великими труднощами.

А декілька років тому хлопчик-маву ввіймали на півночі Мозамбіка (португальська колонія в Африці).

Загадки дітей людини, що виростили в оточенні тварин, давно цікавлять вчених. Є книга французького вченого Люсьєна Мезона під характерним заголовком «Дикі діти: міф і дійсність». В цій книзі зібрані численні легенди та історичні документальні матеріали про дітей, які виростили серед звірів.

В. ПОЛІКАРПОВ.

Ректорат, партком, профком, комітет комсомолу університету висловлюють глибокі співчуття начальникові відділу кадрів С. І. Сергійчику з приводу важкої втрати — смерті брата Івана Йосиповича.